

VERSEK.

IKVA.

A neved: békabrekegés,
 vizecskéd piszkos és kevés,
 partod szegényes, szűk a medred,
 körötted minden sivár, ócska,
 szálnalmas vagy piciny folyócska.
 Azért kicsit mégis szeretlek;
 mert benned kis folyó-barátom
 a sorsom bús folyását látom.
 Kődös hegyekből jössz, nyugatról,
 ugrándoznál, vígan cseregve
 csalóka fényű napkeletre;
 hamis sugár vonz s élvezve hajszol
 valami nomád nyugtalanság,
 s a véged itt: mocsár, láp, Hanság.
 Amint magad előbbre ászod,
 meglassul fürge, gyors folyásod,
 és félszegen tekergve, kajlán
 elsompolyogsz a város alján,
 s kapsz tőle bőven piszkot, szennyet;
 ezüsthalak nem úsznak benned,
 csak békák, s partodon akad tán
 pár úzótt, ázótt szürke patkány.
 Majd vonszolod tovább magad,
 vized folyammá nem dagad,
 csak egyre csökken, egyre bágyad,
 pedig tán óceán a vágyad;
 s még méz sarat, szutykot taposván,
 hogy elnyeljen végkép — a posvány.
 Te nem jutsz el, hiába ámit
 lidérces lángok csalfa fénye,
 a szép, a szent, nagy óceánig.
 De vár a csúf halálnak réme:
 elpusztulsz sárba nyomorítva,
 sorsom szegény folyója, Ikva.

Kunszery Gyula.